

Kantajat vetoavat vaatimustensa tueksi seuraaviin oikeudellisiin perusteisiin:

Ensinnäkin tehdessään täydentävän ilmoituksen sen jälkeen, kun kanteen kohteena oleva asetus oli julkaistu, neuvosto sovelsi virheellisesti neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 (2) 20 artiklan 4 kohtaa ja loukkasi kantajien puolustautumisoikeuksia. Euroopan unionin toimielimet eivät ilmoittaneet kantajille uusista tosiasioista ja näkökohdista, joihin polkumyynnin muutos perustui, ennen kuin kanteen kohteena oleva asetus oli viimeistelty ja toimitettu neuvostolle hyväksyttäväksi, eivätkä ne varanneet kantajille mitään mahdollisuutta esittää uusia väitteitä tai selvittää aikaisemmin annettuja tietoja, vaikka tämä olisi voinut vaikuttaa edelleen alentavasti polkumyynnin määrään.

Toiseksi neuvosto teki ilmeisen arviointivirheen ja sovelsi virheellisesti neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 2 artiklan 9 kohtaa ja 11 artiklan 10 kohtaa vientihintaa muodostaessaan. Unionin toimielimet menettelivät virheellisesti vähentäessään 38,1 prosentin polkumyynnin, koska mainitun asetuksen 11 artiklan 10 kohdassa säädetyn vaatimuksen täyttymistä ei ole tarpeen todistaa uuden viejän kohdalla. Lisäksi unionin toimielinten arvio polkumyynnin vähennyksestä perustui tosiasioiden virheelliseen arviointiin.

Kolmanneksi neuvosto teki ilmeisen arviointivirheen ja toimi huolellisuusvelvollisuuden vastaisesti sekä loukkasi hyvän hallinnon ja syrjimättömyyden periaatteita ja sovelsi virheellisesti neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 2 artiklan 10 kohtaa tekemällä virheellisiä oikaisuja vientihintaan ja normaaliarvoon. Unionin toimielimet vähensivät virheellisesti vientihinnasta välittömiä kustannuksia, joita kantajat eivät maksaneet kysymyksessä olevien tuotteiden vientiin tarkoitetusta osuudesta, ja korottivat virheellisesti normaaliarvon vastaamaan vientimyyntin arvonlisäveroa, joka ei ole palautettavissa, vaikka sellaista oikaisua ei ollut suoritettu alkuperäisessä tutkimuksessa.

Lopuksi kantajat katsovat, että unionin toimielimet tekivät ilmeisen arviointivirheen ja toimivat huolellisuusvelvollisuuden vastaisesti sekä loukkasivat hyvän hallinnon ja syrjimättömyyden periaatteita ja sovelsivat virheellisesti neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 2 artiklan 7 kohdan b alakohtaa ja 2 artiklan 7 kohdan c alakohtaa, kun ne eivät myöntäneet Greenwood Houseware (Zhuhai) Ltd:lle markkinatalouskohtelua. Se, että unionin toimielimet eivät myöntäneet kantaja Greenwood Houseware (Zhuhai) Ltd:lle markkinatalouskohtelua, perustui esitettyjen tosiasioiden ja todisteiden virheelliseen arviointiin. Lisäksi unionin toimielimet eivät noudattaneet vaadittavaa hu-

olellisuutta arvioidessaan kaikkia mainitun asetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohtassa olevien toisen ja kolmannen vaatimuksen soveltamiseen vaikuttavia näkökohtia.

(1) Lopullisen polkumyynnin käyttöönotosta muun muassa Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien silyslautojen tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 452/2007 muuttamisesta 19.1.2010 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 77/2010 (EUVL L 24, s. 1).

(2) Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvasta tuonnista suojautumisesta 30.11.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51).

Kanne 26.4.2010 — Ferracci v. komissio

(Asia T-192/10)

(2010/C 179/79)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Pietro Ferracci (San Cesareo, Italia) (edustaja: avvocato A. Nucara)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

— Komission 15.2.2010 päivättyyn kirjeeseen sisältyvä päätös, jolla se on hylännyt kantajan tekemän kantelun 10.12.2008, on kumottava

— komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteella on riitautettu päätös, jonka kantaja esittää sisältyvän 15.2.2010 päivättyyn kirjeeseen ja jolla kantajan tekemä kantelu on hylätty.

Kantelu koskee vapautusta asetuksen nro 504/1992 (decreto legge) 7 §:n 1 momentin i kohdassa säädetystä kunnallisesta kiinteistöverosta, jota sovelletaan asetuksen nro 203/2005 (decreto legge), sellaisena kuin se on saatettuna lain tasoiseksi, 7 §:n 2 bis momentin mukaan edellä mainitussa i kohdassa

tarkoitettuun toimintaan riippumatta toiminnan mahdollisesti liiketoiminnallisesta luonteesta. Kantajan mukaan säännöksellä myönnetään valtiontukea kirkollisille laitoksille ja ONLUSille siltä osin kuin nämä oikeushenkilöt harjoittavat liiketoimintaa tai unionin oikeuskäytännössä tarkoitettua taloudellista toimintaa.

Väitteidensä tueksi kantaja esittää kaksi perustetta:

Kantaja katsoo, että riidanalaisessa päätöksessä on sovellettu ja tulkittu väärin SEUT 108 artiklan 3 kohtaa. Vastaaja on kantajan tekemän kantelun, joka oli saapunut 14.6.2006, perusteella pannut vireille alustavan tutkintamenettelyn, joka oli kestänyt erittäin kauan ja jonka aikana kantajan kanssa oli käyty huomattavan laajaa kirjeenvaihtoa ja kansallisilta viranomaisilta pyydetty tietoja mutta jossa oli lopulta päädytty toteamaan nyt riidanalaisena olevalla päätöksellä, ettei ollut minkäänlaista syytä katsoa, että kyseessä olevia kansallisia toimenpiteitä olisi pidettävä SEUT 107 artiklassa tarkoitettuna valtiontukena.

Kantajan mukaan asiassa on selviä indisioita siitä, että komissio ei ole kyennyt vastaamaan kantelussa ilmi tuotuihin epäilyksiin, kuten se, että alustavaa tutkintaa oli jatkettu poikkeuksellisen kauan ennen sen päättämistä. Komission olisi pitänyt tämän sijasta toimittaa SEUT 108 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu virallinen tutkinta.

Lisäksi nyt riidanalaisena olevan päätöksen lähemmän tarkastelun perusteella voidaan vain todeta, että vastaaja on epäillyt kantelun kohteena olevien toimenpiteiden valtiontukiluonnetta mutta katsonut lopulta paremmaksi hylätä kantelun aloittamatta virallista tutkintamenettelyä ja loukannut näin kantajan oikeutta esittää huomautuksia niistä oikeutusperusteista, jotka Italian viranomaiset olisivat voineet esittää komissiolle SEUT 108 artiklan mukaisessa tutkintamenettelyssä, ja saada käyntiin menettely, jossa arvioidaan tuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille ja joka komission on toimitettava arvioidakseen niiden kilpailun vääristymien vakavuutta, jotka aiheutuvat kantelun kohteena olevasta suosivasta verosääntelystä.

Kantaja katsoo lisäksi, että riidanalainen päätös on kumottava perustelujen puutteellisuuden vuoksi SEUT 296 artiklan (aiemmin EY 253 artikla) vastaisena.

Kanne 26.4.2010 — Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio

(Asia T-193/10)

(2010/C 179/80)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Scuola Elementare Maria Montessori (Rooma, Italia)
(edustaja: asianajaja A. Nucara)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

- 15.2.2010 päivättyyn kirjeeseen sisältyvä komission päätös, jolla se hylkää kantajan tekemän kantelun, on kumottava
- komissio on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Nyt esillä oleva kanne on nostettu 15.2.2010 päivättyyn kirjeeseen sisältyvästä päätöksestä, jolla kantajan tekemä kantelu hylätään.

Tätä valitus ei koske vain vapauttamista kunnallisesta kiinteistöverosta, kuten asiassa T-192/10, Pietro Ferracci v. komissio, vaan myös osittaista vapauttamista (50 %:n osalta) italialaisen verolainsäädännön mukaisesta yhteisöverosta.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut ovat samanlaiset kuin asiassa T-192/10 esitetyt.

Kanne 29.4.2010 — Apotheke DocMorris v. SMHV (vihreä-valkoisen ristin kuva)

(Asia T-196/10)

(2010/C 179/81)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Apotheke DocMorris Holding GmbH (Stuttgart, Saksa)
(edustaja: asianajaja Y. Dick)